

JAGANJAC BOŽJI KOJI ODNOSI GRIJEH SVIJETA

2. nedjelja kroz godinu, A

O čemu to maštaju djeca? Zar ne o dalekim putovanjima, o jakim automobilima, o velikim svemirskim brodovima? Za čim hlepi ljudsko srce? Na što padaju ljudske oči? Zar ne, na nešto što je veliko, što je silno, snažno, sjajno, neizmjereno? A vlade svih zemalja? O velikom proračunu, o izgradnji cesta, pruga, kanala, stanova, o stvaranju novih oružja...

Čovjek, to maleno biće, teži za velikim stvarima.

Slično su tako i Židovi sanjali o silnom židovskom kraljevstvu (kako to već jedan maleni narod može sanjati), o tome kako će ih Gospodin izbaviti iz ruku njihovih neprijatelja i poslati im Mesiju koji će uspostaviti židovsko kraljevstvo kao najveće na zemlji.

A evo što govori Ivan Krstitelj: „*Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!*“ Eto nam dvije točke za razmišljanje.

Prvo veli *Jaganjac*. Prisjetimo se. One noći, u Egiptu, kad je Bog dao da poginu svi egipatski prvorođenci, židovska su djeca bila pošteđena. Kako? Židovima je bilo zapovjedbno da svaka obitelj zakolje janje i njegovom krvlju namaže nadvratnik i dovratnike svojih kuća. Tako ih je anđeo zatornik zaobišao. Nevino janje je poginulo umjesto sinova ljudskih. A i kasnije, tijekom povijesti izabranog naroda, janje je bilo najčešća žrtvena životinja. A evo, Ivan Krstitelj naviješta kako Bog šalje upravo takva Spasitelja, Jaganjca. Eto, takvo je Božje djelovanje. Ne u sili, ne u nametnutom spasenju, ne u strahu i trepetu. Nego, Sin je Božji Janje, on se predaje za nas, jer nas ljubi. To je Bog. Tako on čini i djeluje.

Jaganjac koji odnosi grijeh svijeta. Nije Bogu do suhe pravednosti. Nije Bogu do smrti grešnika. Ne sakuplja Bog kamenje koje ljudi stoljećima na nj bacaju. Ne dopušta da mu nezahvalnost ljudska zagorči dušu i srce. Ne želi ni pomisliti da bi zloća imala posljednju riječ. Kad se već ljudi ne žele odreći grijeha, kad su se već ljudi u svojoj ludosti onesposobili da se izbave od grijeha i njegovih posljedica, Bog to čini umjesto čovjeka. Ne kaže: „Sam si to zaslužio, ostani u svome jadu“. Ne. Bog oduzima grijeh svijeta. I to - zapazimo! - ne nekim svojim dekretom u smislu: „Hajde da vam otpišem vaša dugovanja.“ Ne. Bog šalje svojega Sina koji je Janje. Bog krvlju svojega Sina, njegovim predanjem i ljubavlju izbavlja čovjeka od grijeha. Bog ulaže najvrednije što ima, svojega Sina, da bi nas očovječio, učinio slobodnima od grijeha.

To čini Bog. A čime se ja dičim? U što se ja uzdam? Gdje je moja snaga? Možda u mojem bogatstvu? U mojem društvenom položaju? U mojem položaju i staležu u Crkvi? U časnom imenu moga oca ili majke, mojih rođaka? Možda svoje uzdanje postavljam u određene političke privilegije? Možda je moja snaga u časnoj kršćanskoj prošlosti mojih predaka? Sjetimo se. Bog je odlučio biti *Jaganjac*, biti *šapat blagog lahora*, biti *onaj koji služi*. Bog spašava svijet *poniženjem*, a zatim *uskrsnućem* svoga Sina. Božji je put, put *Janjeta*. A moj put? Gdje bih se ja stavio?

Bog oduzima grijeh svijeta. Ne broji tuđe greške. Ne poduzima križarskih ratova. Umjesto da istjeruje pravdu, on radije trpi nepravdu i preuzima na se teret svih nas, teret grijeha. A ja?

Oteževam li terete drugih, ili imam razumijevanja za tuđe slabosti, kao što Bog ima za moje?
„Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!“

Zvonko Pažin